

Η είδηση του θανάτου του Ιταλού Ολυμπιονίκη ήταν θλιβερή όχι μόνον διότι αποχώρησε από τα εγκόσμια πολύ πριν “την ώρα του”, αν υποθεθεί ότι υφίσταται κάτι τέτοιο στον κόσμο που ζούμε, αλλά και διότι υπήρξε άλλο ένα θύμα της διαβόητης “επάρατου” νόσου.

Γεννημένος τον Ιούνιο του '52, στην Barletta, μια πόλη της Απουλίας του Ιταλικού νότου, στα παράλια της Αδριατικής, άρχισε να γίνεται γνωστός πριν τα 20 του χρόνια, όταν το '71 κατέκτησε τους πρώτους εθνικούς του τίτλους, τόσο στα 100 όσο και στα 200 μέτρα.

Από εκείνο το σημείο και για μια ντουζίνα χρόνια ο Ιταλός σπρίντερ αγωνίσθηκε στο υψηλότερο επίπεδο συλλέγοντας πλήθος διακρίσεων. Δίκαια οι συμπατριώτες του, του απένεμαν το παρανόμι *Freccia del Sud*, δηλαδή βέλος του Νότου.

Ίσως η πιο σημαντική στιγμή, σε όλη του την πορεία, ήταν το παγκόσμιο ρεκόρ, το 19.72, που πέτυχε τον Σεπτέμβρη του '79 στους παγκόσμιους φοιτητικούς αγώνες που διοργανώθηκαν στο Μεξικό. Εκεί στο υψόμετρο της πρωτεύουσας, κατέρριψε το ρεκόρ του

Jimmie

Smith (19.83), ο οποίος το είχε πετύχει στους Ολυμπιακούς του '68 στο ίδιο στάδιο. Να θυμηθούμε ασφαλώς, ότι τόσο ο νικητής

Smith

, όσο και ο συμπατριώτης του

John

Carlos

(χάλκινο μετάλλιο) πλήρωσαν, πάρα πολύ ακριβά, εκδικητικά για την ακρίβεια, τη χειρονομία χαιρετισμού της Μαύρης Δύναμης στο βάθρο.

Έντεκα χρόνια είχε κρατήσει το ρεκόρ του Smith και η επιτυχία του Mennea έχει να κάνει με το γεγονός ότι η επιδοσή του χρειάστηκε άλλα 17 χρόνια για να καταρριφθεί, τον Ιούνιο του '96 από τον

Michel

Johnson

με 19.66. Προφανώς βοηθήθηκε από το υψηλό υψόμετρο, αλλά αυτό δεν αφαιρεί πολλά από

το τεράστιο μέγεθος της επίδοσης.

Ασφαλώς και η πλούσια συγκομιδή μεταλλίων του αποδεικνύει το αθλητικό του μεγαλείο. Τρία από Ολυμπιακούς αγώνες, δύο από παγκόσμια πρωταθλήματα, έξι από ευρωπαϊκά πρωταθλήματα, έξι από Μεσογειακούς αγώνες, ένα από Ευρωπαϊκό πρωτάθλημα κλειστού στίβου. Η αθλητική του δυνατότητα διαφαίνεται και από το πλήθος των αγωνισμάτων στα οποία ενεπλάκη. Δεν ήταν μόνον 200άρης, έτρεξε κούρσες των 60, 100, 150, 400 μέτρων και σκυταλοδρομίες 4X100, και 4 X400.

Σε μια συνέντευξή του σε ιταλική εφημερίδα το 1987, είχε παραδεχτεί ότι το 1984, είχε δεχθεί δυο ενέσεις αυξητικής ορμόνης αλλά η συνείδησή του τον εμπόδισε να συνεχίσει. Την ίδια χρονιά έγινε ο πρώτος αθλητής που συμμετείχε για τέταρτη φορά στον τελικό 200 μέτρων Ολυμπιακών αγώνων. Τερμάτισε έβδομος. Τέσσερα χρόνια αργότερα, στα 38 του, στη Σεούλ, επιχείρησε για πέμπτη συνεχή φορά να φτάσει στον τελικό, αλλά δεν τα κατάφερε.

Οι επιδόσεις του Ιταλού σπρίντερ έχουν και μια δόση ελληνικού χρώματος με την έννοια ότι ο Mennea πήρε το Ευρωπαϊκό ρεκόρ των 100 μέτρων, από τον Βασίλη Παπαγεωργόπουλο. Ο Έλληνας αθλητής, που εκτίει ποινή ισόβιας κάθειρξης, το κράτησε μόλις 13 μέρες, από τις 3 ως τις 16 Ιουνίου του '72.

Επίσης ο Κώστας Κεντέρης, το 2000 στο Σύδνεϋ έγινε ο επόμενος λευκός αθλητής, που κέρδιζε το χρυσό στα 200 μέτρα μετά την νίκη του Mennea το 1980 στην Μόσχα. Να μην λησμονήσουμε ότι τους Ολυμπιακούς στη Σοβιετική πρωτεύουσα μπούκοτάρισαν πολλές δυτικές χώρες των Η.Π.Α. προεξαρχόντων.

Με το πέρας της αθλητικής του καριέρας, ο Pietro Mennea απασχολήθηκε, ως δικηγόρος, αθλητικός ατζέντης ενώ υπηρέτησε και μια θητεία ως ευρωβουλευτής εκλεγμένος με το κόμμα των Δημοκρατών.

Ο εκλιπών είχε την ευαισθησία να αντιταχθεί στην πιθανότητα ανάθεση των Ολυμπιακών του 2020 στη Ρώμη. *«Μηδενικό κόστος Ολυμπιακών δεν υπάρχει. Οι προτεραιότητες της χώρας βρίσκονται αλλού»* είχε πει ανάμεσα σε άλλα.